

Forfatter: Rode, Helge

Titel: Udrag fra Jeg, Menneske

Citation: Rode, Helge: "Digte", i Rode, Helge: *Digte*, 1896, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-rode_02-shoot-idm140340243995808/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Digte

Men og jeg selv saa tidt blev træt og bøjet.
Jeg ved det vel; thi tungt er Lykkens Eje.
Da flygtede jeg did, hvor Godtfolk støjed,
og vandred viljeløs paa flade Veje.
Men træt af Træthed rejser jeg mig atter
til Gru, til Fryd, som ingen Tanke fatter.

V

Hvor er jert Øjes Guldgloed mat og irret,
jert Liv en Flamme, kvalt af Askedækket.
Ej har de Øjne dybt i Dybet stirred,
det tavse Dyb, der som et Raab mig vækked.
Se, Asken fæg for Vinden, Ilden ulmer,
den lyse som en Flamme dybt i Døden!
Det er den Sang, som i mit Hjerte svulmer,
det er den stærke Sang mod Morgenrøden.
Dig, hellige Forundring, vil jeg dyrke,
Du lærte mig min egen Skæbnes Styrke.

Hardanger og Søndhordland. 92—93.